

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 273/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **LawService Recovery, k. s.**, Stráž 223, Zvolen, IČO 47 817 003, správcu konkurznej podstaty úpadkyne obchodnej spoločnosti REAL IB s. r. o. „v konkurze“, Námestie SNP 3, Banská Bystrica, IČO 36 692 751, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoKR 31/2022-2727 z 2. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 CoKR 31/2022-2727 z 2. decembra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 2 K 97/2015 z 2. júna 2016 zverejneným v Obchodnom vestníku 8. júna 2016 vyhlásil konkurz na majetok dlžníčky obchodnej spoločnosti REAL IB s. r. o., Námestie SNP 3, Banská Bystrica, IČO 36 692 751, ustanovil správcu konkurznej podstaty, ktorému uložil povinnosť bez zbytočného odkladu informovať o vyhlásení konkurzu známych veriteľov dlžníka, ktorí majú trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike v súlade s č. 40 Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000

z 29. mája 2000 o konkurznom konaní a zároveň vyzval veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Vyhlásením konkurzu sa dlžníčka stala úpadkyňou.

3. Dňa 22. júla 2016 prihlásila [REDAKOVANÉ] (ďalej len „veriteľka“) do konkurzu pohľadávku v sume 3 500 000 eur, ktorú správca zapísal do zoznamu pohľadávok pod č. 2. Právny dôvod vzniku uvedenej pohľadávky mal spočívať v tom, že *«Veriteľ ako postupca a dlžník ako postupník uzatvorili dňa 04. 01. 2016 zmluvu o postúpení pohľadávky vo výške 14 836 109,76 EUR voči spoločnosti [REDAKOVANÉ], zapísaná v obchodnom registri vedenom Krajským súdom v Krems an der Donau FN 36924 (ďalej len [REDAKOVANÉ]), spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 4314/B (ďalej len [REDAKOVANÉ]) a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]), a to za odplatu 3 500 000 EUR. Pohľadávka postupcu vznikla ako škoda, ktorú spôsobili ako členovia veriteľského výboru spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a to tak, že svojvoľne a neodôvodnene neschválili reštrukturalizačný plán spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (toho času „v reštrukturalizácii“), kde v rámci tejto spoločnosti úpadcu vystupuje veriteľ ako jeden zo spoločníkov, ktorému bola takýmto konaním vyššie uvedených spoločností [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spôsobená škoda, zodpovedajúca jednej polovici celkovej škody, t. j. škoda vo výške 14 836 109,76 EUR. Postupca s postupníkom sa ako zmluvné strany dohodli, že postupník uhradí odplatu za postúpenú pohľadávku najneskôr do 120 dní odo dňa podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, t. j. ku dňu 13. 05. 2016 sa stala táto pohľadávka veriteľa splatnou. Pohľadávka nebola zo strany dlžníka uhradená ani len čiastočne.»*

4. Podaním z 28. januára 2021 sťažovateľka navrhla okresnému súdu vydať uznesenie podľa § 27 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), že veriteľka nie je účastníčkou konkurzného konania, a to z dôvodu, že *„po vyhlásení konkurzu správca odstúpil od Zmluvy o postúpení pohľadávky, titulom ktorej si veriteľ prihlásil v konkurze... pohľadávku voči úpadcovi, čím sa zmluva zrušila a okrem iného zanikla aj z nej vyplývajúca pohľadávka veriteľa voči úpadcovi prihlásená v konkurze“*.

5. Veriteľka v konkurznom konaní namietala, že právo sťažovateľky na odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávky je premlčané a okresnému súdu navrhla, aby určil, že je účastníčkou konkurzného konania úpadkyne. Uviedla, že sťažovateľka bola v konkurznom konaní nečinná, pričom argumenty, ktorými odôvodňuje svoj návrh, mala k dispozícii už v roku 2018, a že je viac ako očividné, že impulzom na uvedený postup sťažovateľky bolo začatie trestného konania vedeného Prezidiom Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou, odborom Stred pod ČVS: PPZ-133/NKA-ST4-2020 24. augusta 2020 v súvislosti s nezákonne uzavretou kúpnu zmluvou na majetok úpadkyne vopred určenému kupujúcemu, kde je sťažovateľka okrem iných subjektov dôvodne podozrivá zo spáchania viacerých trestných činov.

6. Okresný súd uznesením č. k. 2 K 97/2015-2622 z 30. augusta 2022 v znení opravného uznesenia č. k. 2 K 97/2015-2642 zo 7. septembra 2022 určil, že veriteľka je účastníčkou konkurzného konania úpadkyne. Okresný súd uviedol, že jeho úlohou nebolo prejudiciálne riešiť, či pohľadávka

z titulu náhrady škody skutočne existuje alebo nie, ale posúdiť platnosť právneho úkonu odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi veriteľkou a úpadkyňou z dôvodov uvedených správcom v odstúpení, vychádzajúc pritom z preukázaných tvrdení sťažovateľky a veriteľky. Dospel k záveru, že odstúpenie sťažovateľky od zmluvy o postúpení pohľadávok je absolútne neplatný právny úkon, pričom je irelevantné, že sťažovateľka sa skutočnosť, že pohľadávka neexistuje, dozvedela z rozhodnutí iných všeobecných súdov, ktoré existenciu pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia, prejudiciálne skúmali a posudzovali v rámci iných konaní, resp. z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 265/2016-34 z 23. marca 2016, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť viacerých sťažovateľov vrátane veriteľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 R 8/2015-310 z 29. decembra 2015, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie voči dlžníčke obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vyhlásený konkurz na majetok tejto obchodnej spoločnosti, v ktorej je veriteľka spoločníčkou, a ustanovený správca konkurznej podstaty. Okresný súd konštatoval, že v predmetnom konaní nebolo sporné, že pohľadávka veriteľky nebola popretá ani sťažovateľkou ani iným veriteľom, preto sa považuje za zistenú (§ 32 ods. 16 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Z dôvodov, ktoré existovali v čase skúmania pohľadávky sťažovateľkou postupom podľa § 32 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nie je možné následne od zmluvy, ktorá je právnym dôvodom prihlásenia pohľadávky veriteľa v konkurze, platne odstúpiť po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok a takýmto spôsobom zistenú pohľadávku veriteľa vylúčiť z uspokojenia. Dochádzalo by tým k obchádzaniu ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a jeho účelu – pomerne uspokojiť všetky prihlásené pohľadávky veriteľov – účastníkov konkurzného konania, ktoré neboli v zákonnej lehote popreté, a teda sa považujú za zistené. Pokiaľ sa teda veriteľka stala účastníčkou konkurzného konania prihlásením svojej pohľadávky, ktorá nebola sťažovateľkou v zákonnej lehote popretá napriek tomu, že sťažovateľka dnes tvrdí, že pohľadávka sťažovateľky z hmotnoprávných dôvodov neexistuje (a ani nikdy neexistovala), tak jej postavenie účastníčky konkurzného konania nemohlo zaniknúť tak, ako to predpokladá § 27 ods. 1 písm. g) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. v priebehu konkurzného konania po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok. Okrem toho, pokiaľ by aj sťažovateľka platne odstúpila od zmluvy, tak jej právo odstúpiť od zmluvy sa premlčalo 9. júna 2019, t. j. uplynutím trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, preto sa okresný súd nestotožnil s názorom sťažovateľky, že jej právo odstúpiť od zmluvy podľa § 45 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa nepremlčuje a že z hľadiska plynutia času ide o právo neobmedzené. Vzhľadom na to, že prípadný rozsah účasti veriteľky nebol sporný, okresný súd o rozsahu jej účasti, ktorý je daný jej prihlásenou a zistenou pohľadávkou, nerozhodoval.

7. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom vyslovila nespokojnosť so závermi okresného súdu, krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu č. k. 2 K 97/2015-2622 z 30. augusta 2022 v znení opravného uznesenia č. k. 2 K 97/2015-2642 zo 7. septembra 2022 potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa názoru krajského súdu sťažovateľka vo svojom návrhu neuviedla také skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že zistená pohľadávka veriteľky po vyhlásení konkurzu na majetok úpadkyne a po právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 2 K 97/2015-684 z 31. januára 2018 (ktorým rozhodol, že veriteľka je účastníčkou konkurzného konania úpadkyne) zanikla, a teda že by veriteľka prestala byť po 31. januári 2018 účastníčkou konkurzného konania. Okresný súd správne

posúdil odstúpenie sťažovateľky od zmluvy o postúpení pohľadávky ako neplatný právny úkon. Vady, ktoré by sa týkali procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada aj bez návrhu, krajský súd v konaní nezistil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] vyslovuje nesúhlas s tým, že krajský súd nevyhovel jej odvolaniu, ale potvrdil uznesenie okresného súdu v znení opravného uznesenia okresného súdu, ktorým určil, že veriteľka je účastníčkou konkurzného konania úpadkyne. Opakuje, že skutočnosť, že pohľadávka neexistuje, sa dozvedela z rozhodnutí iných všeobecných súdov, ktoré existenciu pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia, prejudiciálne skúmali a posudzovali v rámci iných konaní, resp. z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 265/2016-34 z 23. marca 2016. Je presvedčená, že jej patrilo právo odstúpiť od zmluvy o postúpení pohľadávky, že od tejto zmluvy aj platne odstúpila a že nebola časovo limitovaná v tom, kedy právo na odstúpenie od tejto zmluvy využije. Vznesenie námietky premlčania práva na odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávky veriteľkou považuje za výkon práva, ktorý celkom určite odporuje dobrým mravom. Vychádzajúc z uvedeného, namieta, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia rozhodných skutočností a jeho rozhodnutie porušuje právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 43 CoKR 31/2022-2727 z 2. decembra 2022 (bod 7), s ktorým sťažovateľka nesúhlasí a krajskému súdu vytýka, že nesprávne právne posúdil rozhodné skutočnosti, za ktoré považuje svoje platné odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávky (bod 8).

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravídla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. (III. ÚS 341/2017).

12. Požiadavka ústavne súladného výkladu aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na právne skutočnosti predpokladané zákonom o konkurze a reštrukturalizácii súvisiace s právnym postavením veriteľa ako účastníka konkurzného konania a jeho oprávnenia uplatňovať práva spojené s prihlásenou pohľadávkou a na výklad, či tieto právne skutočnosti z ústavného hľadiska boli alebo neboli naplnené (nastali alebo nenastali). Posúdenie týchto právnych skutočností a ich interpretácia však nemôžu byť natoľko formalistické, aby sa prostredníctvom nich v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pripísať na ťarchu účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha (II. ÚS 867/2014, IV. ÚS 101/2018).

13. Rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať taký jeho postup, ktorý zodpovedá garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (m. m. I. ÚS 230/03).

14. Ústavnosť konaní pred orgánom verejnej moci predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu predmetného konania. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (m. m. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potenciálnom uplatnení ničím (objektívne) nepodloženej úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú v podmienkach právneho štátu okrem iného garantované zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

15. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

16. Neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je preto aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

17. V danom prípade skutočnosť, že veriteľka 22. júla 2016 prihlásila do konkurzu pohľadávku v sume 3 500 000 eur, ktorú správca zapísal do zoznamu pohľadávok pod č. 2 (a teda nadobudla postavenie účastníka konania), nebola sporná.

18. „Prihláška je procesná forma uplatnenia hmotného práva (výnimočne aj práva, ktoré vyplýva z procesných predpisov, napr. trovy konania) na súde. Doručenie prihlášky správcovi (podľa predchádzajúcej právnej úpravy na súd) má na plynutie premlčacej lehoty (premlčacej doby) a zánik práva rovnaké právne účinky ako uplatnenie práva na súde. Veriteľ, ktorý si uplatní svoju

pohľadávku prihláškou u správcu riadne a včas, sa stáva účastníkom konania.“ (Đurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021. s. 229 – 236).

19. Pluralita veriteľov konkurzného konania umožňuje pokračovať v začatom konkurznom konaní aj vtedy, ak niektorému veriteľovi zanikne postavenie účastníka konania.

20. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 27 ustanovuje, že postavenie účastníka veriteľovi zanikne v rozsahu ním prihlásenej pohľadávky alebo jej dotknutej časti a) dňom zverejnenia oznamu podľa § 25 ods. 5 alebo § 26 ods. 4, b) dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní o určení popretej pohľadávky v rozsahu, v akom účastník nebol úspešný, c) dňom márneho uplynutia lehoty na podanie žaloby o určenie pohľadávky alebo dňom zastavenia konania o určení popretej pohľadávky z dôvodu, že veriteľ popretej pohľadávky nezaplatil preddavok na trovy konania, v rozsahu popretia pohľadávky, d) dňom, keď sa vznik pohľadávky, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky alebo budúcej pohľadávky, stal nemožný, e) dňom, keď v základnej prihlasovacej lehote podľa § 28 ods. 2 navrhovateľ neprihlási svoju pohľadávku, f) dňom späťvzatia prihlášky; späťvzatie je účinné dňom doručenia správcovi, g) dňom zániku pohľadávky, alebo h) dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým súd určil neúčinnosť prihlásenej pohľadávky alebo jej časti z dôvodu, že prihlásená pohľadávka alebo jej časť vznikli na základe odporovateľného právneho úkonu, a to v rozsahu takejto neúčinnosti.

21. I keď to zákon o konkurze a reštrukturalizácii výslovne neupravuje, k zániku postavenia účastníka konania dochádza aj zánikom veriteľa bez právneho nástupníctva (Đurica, M. Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. 3. vydanie. Bratislava : EUROKODEX, s. r. o., 2012. s. 92).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu v znení opravného uznesenia okresného súdu, ktorým určil, že veriteľka je účastníčkou konkurzného konania úpadkyne, nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoj záver o jeho potvrdení primeraným spôsobom odôvodnil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu nemajúce oporu v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, resp. v Civilnom sporovom poriadku.

23. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou uplatnená námietka o nesprávnom právnom posúdení rozhodných skutočností nezakladá porušenie jej základného práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé súdne konanie.

24. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 265/2016-34 z 23. marca 2016 (bod 6), v ktorom bolo predmetom ústavného prieskumu predovšetkým tvrdenie sťažovateľov, že okresný súd vykonávajúci v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii dohľad nad zákonným priebehom reštrukturalizácie neposkytol ochranu sťažovateľom a rozhodnutím o konverzii reštrukturalizácie na konkurz došlo k porušeniu ich ústavných práv, pričom sťažovatelia v podstate brojili proti platnému a účinnému zneniu ustanovení § 144 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré upravovali schválenie plánu veriteľským výborom, ústavný súd konštatuje, že je evidentné, že uvedené ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v posudzovanom prípade sťažovateľky nie sú právne relevantné.

25. Ústavný súd opätovne dáva do pozornosti, že ak sa sťažovateľ s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

26. Keďže medzi uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu